

LYŠKÁNORA 16

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Ponovorok 1043

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Most * Guldurův apel * Co smutku v jediném je jménu Armiden *
* Poslední Krakův den * Wenarenští listonoši *
* V base * Zpráva o liscannorské radnici * Nesmrtelní * Trable ve vinném sklípku *

* Motto tohoto čísla *

Raglin: *Nosim sandály.*
Krochta: *Dyl je chladen?!
Raglin: *Ale to sou teplý sandály.
Skládají se ze dvou rour.**

* Most *

Ignolas

Těžké šedé vločky nepřestávají padat ze zlověstných mračen nad Armidenem, proč tam však na svých koních jedem cestou, co vypadá, jak když nemá návrat

Tu z mlhy se noří starý kamenný most, nad kterým slunce nikdy nezavítí, za ním je v dáli slyšet vlčí vytí z té země, kde vládne svévolníků zlost

Ten most má tři věže a z každé zloba dýchá, vždyť vystavěla je tupá nabubřelá pýcha, ta krutá pýcha, jež pádu nepředchází, ta nezaváhá předtím, než ti hlavu srazí, a lhostejno je, že oběti jsou nevinné, vstoupíme na něj, příteli Ragline?

* Guldurův apel *

Guldur Vodouch

Již delší dobu sleduju, a vy jistě také, že se v Nurnské družině, ba i v Liscannoru, rozmáhá šíření takzvaných "fám". Jak jsme již všichni vyzorovali, nejčastějšími šířiteli těchto fám jsou stoupecí tajného spolku, který si říká - Cech Bílé Ruky. Proto žádám starostu, občany a družiníky obce liscannorské, aby podnikli v této věci jisté kroky. Můj osobní návrh ke starostovi zní: aby tento spolek byl v nejbližší době kriminalizován a jeho stoupecí trestně stíháni za šíření poplašných zpráv a za urážky na cti.

* Co smutku v jediném je jménu Armiden *

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův

Co smutku v jediném je jménu Armiden, v tom slově prostém bolest, pláč a sten, ač jinde poutník krásou okouzlen, zde bez ducha jde sám krok za krokem

A cesta zdá se pustou, prázdnou být, ač položil by kdos červenou nit, pro světlý cíl je bláhové se bít, v té zemi mrtví nenaleznou klid

Kaboní se úsměv tíhou chmur,

tam armidenských kněží vládne dvůr a v tónech funebráckých partitur plamen svíce dusí hejna můr

Ten svíce plamen, nitka života, jak bezbranná je duše nahota, kol mlhy chuchvalec jen kolotá, to rozprává své sítě prázdnota

Svit slunce zmizel, temná noc je dnem, tu přítomnost se zdá být hrůzným snem, v němž vlků šik, jsa krví ukojen, svou píseň kvílí tobě nad hrobem

* Poslední Krakův den *

Getd z Ruindoru

Tato zapomenutá báseň Getda Ruindorského popisuje poslední den hraničáře Kraka Álfheimského v gorganských ulicích při jeho poslední výpravě v sečnu roku 1029. (Pozn. Lynh. Rug.)

Temnota vládne v ulicích gorganských, sem tam je slyšet opilců zpěv Mladý elf se psem tou noc kráčí, přes záda pověšen svůj ostrý meč

Netuší ještě, co noc přinese, je však připraven i hned se rvát Netřeba ještě, mír vládne kolem, může se jít odregovat

Růžové světlo nad dvěma svítí, to je to právě, to já mám rád, řekl si, vstoupil,

co bylo dále nepřisluší mi do básně psát

Spokojen elf se nad ránem vrací, hrđinský čin by chtěl vykonat Nepřítel odhalen, zjišťuje záhy, neztrácet čas a hned se jít prát

Poslední cesta mladého elfa, hlavu na kaši zakrátko má Poslední noc svou příjemně strávil, kyj ji ukončil, den nastává

* Wenarenští listonoši *

Sarim Gorůdyjský

V rámci cyklu Skvosty pralesa uvádíme původní povídku podle přepisu divadelní frašky "Pomoctě nám, čekáme na Vás", jak ji zveřejnil dnes již zesnulý druid z Lesa, Sarim Gorůdyjský. Text je syrový a vychází v nezměněné podobě, již si mnoho čtenářů nemělo možnost vychutnat. Upozorňujeme, že dílo je v původním znění s titulky. Tak tedy usadte se do křesel, produkce začíná... (Pozn. Lynh. Rug.; Za tento jedinečný čtenářský zážitek patří dík Griffinu Linfalasovi, který jako jediný autorův text uchoval a připravil jej k vydání)

Jednoho krásného dne kdy jaro vcházelo do poklidných domů vesničky Liscanor a paprsky slunce hřály tváře spáčů pod širým nebem se z jednoho domu trousí ospalý, veliký a ušatý krol. Všichni v této vesnici ho znají je to Jacob Rugornský a vleče za sebou na zahradu velikou postel plnou všech možných dek a polštářů. Umístí jí tak, aby slunce ho hřálo po celém jeho chlupatém

těle a už haleká na svou ženu: Hééj ženo přines něco k jídlu a pití, mám strašný hlad.

Jeho milující žena Rolanda rychle zaběhla do domu a než se ospalec otočil na druhý bok, už z domu nese podnos plný jídla a pití, samé dobré pošušnánčko, i když pro takového krola je to škoda.

Ve vesnici jsou již vši vzhůru, i z lesa, kde má postavené stavení Sarim Gorůdyiský se svou ženou Rion Askerskou se line kouř, to asi sluha Jozlin právě zatápí v krbu aby Rion mohla uvařit nějaké dobré jídlo k snídani.

"Takové krásné počasí už nebylo v Liscanoru pěkně dlouho", křičí Barnabáš Čipera z okna své chaloupky na právě procházejícího Yorga Erinského, který si to šine nejspíš k Jacobovi na návštěvu, protože je známo, že bez něj nevydrží na jednom místě ani malou chvilku.

K poledni se přišel do vesnice podívat i Sarim Gorůdyiský a hned si to zamířil k Jacobovi: "Buď zdrav Jacobe, právě jsem musel zabít kance, který byl velmi nebezpečný, no a sami ho nesníme a tak jsem myslel, že bychom mohli udělat pořádnou hostinu pro celou vesnici. Co ty na to?"

Já jsem pro každou zranici a nechám ještě připravit nějaké maso, aby toho bylo víc" říká s potěšením Jacob.

Když se slunce přehouplo a začalo pomalu zapadat linula se vesnicí omamující vůně z právě se rožnícího kance. Tato vůně vylákala místní obyvatele ze svých domovů a už si to šinou k Jacobovi na zahradu zjistit co to peče dobrého. Tam už sedí Jacob se svou Rolandou, Sarim se svou Rion a synem, ořezávají pečeného kance a pijou víno. "Buďte zdraví přátelé, vezměte nůž a přidejte se k hodování, dnes jste hosti Jacoba a Sarima", křičí na přicházející postavy Jacob Rugornský. Poslední, který se dostavil na hody byl Arawn a ještě ke všemu nesl zvláštního ptáka s šípem v těle. Jakmile ho vši spatřili okamžitě se ho ptali, zvláště Sarim, proč toho malého ptáka zabil, když jídla je tu dost. Arawn začal něco nesrozumitelně blekotat, ale nikdo mu nerozuměl a všichni začínali mít podezření, že je ožralý. Krak si však všiml, že Arawn je mírně zraněn na hlavě a pták má na noze připevněnou nějakou trubičku. Hned ji otevřel a vyndal z ní ruličku pergamentu, kterou podal Erlanthovi, aby ji přečetl na hlas. Erlanth rozbalil pergamen a začal pomalu číst:

Náš králi jsme na tom moc špatně, byli jsme zajati a uvrženi do kobek nějakého chrámu hluboko v horách, kde prý budeme čekat na naše obětování. Nerozumím tomu. Já jsem měl neuvěřitelné štěstí a podařilo se mi prchnout, najít jednoho našeho listonoše poslat Vám zprávu. Jdou mi po stopě, nevím kam dál a oni mají moc dobré stopaře. Pošlete nám nějakou pomoc jinak všichni zahynem a bude konec našemu poslání!!!

Pro ty jimž se dostane tento list do rukou tím, že by náš listonoš nedoletěl ke králi Gornovi ze země Wenaren a při cestě zahynul, moc prosím:

"Pomocte nám, čekáme na Vás!!"

"Uvědomte prosím našeho krále!!"

Jsmo ve vzdálené zemi na jihu, která se jmenuje Merion. Je nás šest a jsme v koncích! Vyzvěděl jsem, že budeme obětováni postupně, ale kdy přesně to nevím. kdo nám pomůže, jistě dostane nějakou odměnu od našeho krále.

BREN

Erlanth dočetl list a povídá: "Tož co s tím, půjde jim pomoci nebo to oznámí Gornovi a nebo zůstaneme doma a budeme si užívat." Okamžitě se spustil řev, kterej byl jistě slyšet míle daleko, protože každé začal křičet svůj názor co by udělal. Nakonec se domluvilo, že se nejdříve pojedou do Nurnu a tam se zjistí, kde vlastně země Wenaren a Merion leží a podle toho se rozhodne co se udělá. Jedno však bylo jisté a to, že Erlanova třetí možnost se zavrhla. To znamenalo, že vši kvapně dojedli, dopili a běželi si zabalit potřebné věci do torny a osedlat zvířenu.

Bylo krásné jarní odpoledne když se družina vydala na cestu směrem k Nurnu. Byli tam ostřílení hošani jako Torp Kadzbalgr, Jacob z Rugornu, Yorg z Erionu, Barnabáš Čipera s Tiklu, ale i méně ostřílení ba i úplní mladíci, kteří přišli do Liscanoru, aby získali slávu a nějakou tu zlatku na živobytí. Byl to Erlanth, Krak, Arawn a Gawain. Pomalu ujížděli do Nurnu a za zády ponechali svou tichou, klidnou vesničku Liscanor a v ní někteří své milující ženy, ale nebáli se o ně, protože věděli, že na ně dá pozor Sarim, který odmítl s nimi jet, protože slíbil svému synkovi, že ho bude zsvěcovat do tajů přírody a magie.

Na půli cesty do Nurnu si Arawn všiml, že od jihu se k nim blíží divné dvouhrbé zvíře a na něm sedí zarostlej a otrhanej chlap. Nenechává si to pro sebe a křičí na ostatní: "Dohání nás nějaký žebrák, sedí na nějakém divném zvířeti, mává zběsile na nás a něco křičí. Celá družina se zastavuje a čeká až je otrhanec dojede. Těsně u družiny zastavil a pravil: "Zdravím vás přátele". Koukám a odhaduji, že jste jistě správně hošani a máte zálibu v různých kláních. Právě ujíždím z jihu, kde jsem byl v otroctví a hledám nějaké přátele kteří by

mne vzali mezi sebe a mohl bych se u nich přiučít nějaké to řemeslo." "Tak tady se naučíš hodně ..., na jestli půjdeš s námi tak uvidíš" vykřikl Barnabáš z Tiklu. "Ale jo, stejně nemám kam jít a s vámi bude jistě nějaká zábava. Jo a jmenuju se Corey Cal, kdyby něco."

Po tomto malém zdržení dorazili všichni do Nurnu. Corey měl menší problém u brány, když strážnej nechtěl pustit jeho velblouda do města, ale nakonec ho přece jen ukecal.

V Nurnu hned vyhledali mapaře a koupili od něj celkem dobré mapy se zeměmi Wenaren a Merion. Potom se uchýlili do staré známé hospůtky "U supího pařátu", kde už zažili hodně večerů nad žejdlíkem dobrého hobitího piva, vybalili na stůl mapy a začali přemýšlet kam se vydat. Nakonec se rozhodlo až po svolení vůdce, kterým se stal Krak, že se pojedou na pomoc do Merionu.

Putovali dlouho, hodně mil, až jednoho krásného, slunečného dne Jacob zvolal: "Tak támhleta vesnice, která je od nás asi tak dvě míle, by měla patřit pod Merion. Co nás tam asi čeká?". Erlanth zaostřil své oči a povídá: "Ta vesnice se mi moc nelíbí není tam žádné pohyby. No uvidíme". Vesnička čítala asi pět až sedm domů, ale všechny byly vymlácené a některý i vypálený. Když procházeli vesnicí viděli i pár zohavených mrtvol. "To by mě sakra zajímalo co se tady mohlo přihodit", prohodil na půl úst Gawain. "Necháme je na pokoji, nemůžeme se nyní držovat, musíme pokračovat dál do hlavního města", prohlásil vůdce. "No to jo, ale pohřbít a prohledat by jsme je mohli", povídá Krak. "Ty čuně jsi úplně pomatenej vždyť už je určitě někdo prohledal", křičí na něj Jacob. "Neříkej mi čuně ty, ty...". "Co". Ale radši nic." "Nechte toho, jedeme radši pryč ať to na nás někdo nesvede," radí opatrný Torp Kadzbalgr a pobízí svého věrného poníka dál

k hlavnímu městu. Ostatní mu dávají za pravdu a vydávají se sním.

Když dorazili k hlavnímu městu a chtěli vstoupit do jeho bran, zastoupili jim cestu strážje. "Co chcete, nevidíte, že slunce není ještě tak vysoko, aby jste mohli vstoupit do bran Borginu", haleká na ně jeden strážnej. Yorg na ně začal zamýšleně hledět a brumlat si něco pod vous. Strážný ještě stačili prohodit pár slov: "Hele, co na nás tak blbě čumíš?" a už se jeden chová velice podivně. Podupává a aniž by si stáhnul kalhoty zaujímá postoj velice zajímavý.

"Co to s tebou je, Korine?" a než to dořekl vypadlo Korinovi cosi hnědého z jeho nohavice a moc to zapáchalo. "Korine, to si uklidíš, ty prase!!" huláká na něj druhý strážnej a se zacpaným nosem utíká do strážnice. Nutno dodat, že Yorg i ostatní se velice smáli až se za své břicha popadali.

Mezitím se Barnabáš snaží dostat se do města přes zeď. Zeď je vysoká asi třicet sáhů, ale šikovného hobita jako je Barnabáš nemůže odradit. Rychlými ručkami přehmatává, je to docela pěkná podívaná jak se jeho ruce i nohy rychle pohybují po zdi, ale co to, asi po patnácti sázích se špatně zachytil prstem levé ruky a s klením se řtil k zemi. Dopadl velice tvrdě až mu to málem vyrazilo dech. Zklamán se odelhal k ostatním a raději odpočíval a čekal na otevření brány.

To už se u brány nakupilo moc všelijakých bytostí, kteří se chystali jen co otevrou brány chopit se příležitosti a zabrat nejlepší místo na tržišti.

Po delší chvíli se opravdu otevřeli brány a v nich stáli strážný, kteří kontrolovali všechny jestli nemaj zbraně. Pokud snad byl někdo takový, zabavili mu ji s tím, že až bude opuštět město vrátějí mu ji. Největší problém byl, když ke strážnejm dorazili Numští. "Odevzdejte zbraně, jinak nebudete vpuštěni" prohlásil jeden strážnej, ještě celkem v pohodě. Jenže na Nurnské toto neplatí. Pokoušeli se s ním nějak dohodnout, ale strážnej byl neoblomnej. Po chvíli tvrdě až mu to vzdali a poodstoupili stranou, aby se dohodli na dalším postupu.

"Navrhují se probít", ponoukal šilený Krak, ale našťást to vši zavrhli. "Já bych se moč přeměnit třeba v koně i s věcmi, co na to říkáte?", drbe se ve svých špinavých vlasech Jacob. "To není špatnej nápad, ale jak si na to přišel zrovna ty krole, to

nechápu" pobrukuje Corej, aby nebyl moc slyšet a někdo se na něj neoščil: "Dobrá, kdo chcete dejte si k němu své zbraně, ale já si je dám do svého pytle a ještě se zneviditelním", prohlásil Yorg Erinský.

Takto upraveni si to šinuli do bran města. V branách je zastavili a začali prohledávat. Skoro nic nenašli, jen Barnabáš měl špatně ukrytý meč. "I ty hošíku, ty jsi nás chtěl oklamat, že jo? Bohužel, ale musíme ti ho zabavit, ale až půjdeš pryč, tak ti ho vrátíme, neboj". Co mohl Barnabáš dělat, odevzdal meč a truchlivě odcházel. "Co myslíte, vrátěj mi ho?", smutně se ptal svých kamarádů. "Možná, ale já ti kdyžtak koupím nové, jo", odpověděl mu klidným hlasem Torp. "Tak, ale jdeme, jinak nic nestihnem", ozvalo se náhle vedle Torpa. "No jo, už jdem", odpověděl suše Barnabáš a všichni se vydali směrem na hlavní náměstí.

Na náměstí to úplně vřelo, všichni vykřikovali jak maj dobré zboží, žebraři žebrali, kde mohli a stráže obcházeli náměstí a dohlíželi na pořádek. Corey přistupuje k jednomu žebrařovi, vyndává zlatku a drsným hlasem se ho snaží ohromit. "Hej ty žebrařku, dám ti tuhle zlatku když mi na něco odpovíš. Co ty na to?". Žebrař vstal ze země. "No jasně, ptej se. Všechno znám a všechno vím." "Tak tedy, pověz nám něco o tomto městě. Kdo je tady panovník, jak je město veliké, kde se dá slušně najíst a tak". "Nu to jednoduché. Panovník se jmenuje Bolig, vlastně je to Bolig III. Město se jmenuje Borgin a je veliké. No a slušně se dá najíst táhle v hospodě U staré Dory. To je vše a teď sem dej tu zlatku". "Hmm, hmm díky, ale zlatku ti nedám"

odpovídá s úplným klidem Corey. "Cožé", křičí nepřičetně žebrař a vráží mu pěst přímo do nosu, až se Corey trošku zapotácel. "Ty, ty zmetku špinavá" křičí rozrušeně Corey a ránu mu oplácí. Je v tom však malý rozdíl, Corey žebrařka málem zabil. To už se však k místu ženou stráže a snaží se nastolit pořádek. "Co se to tady děje, okamžitě chceme vysvětlení" hned spustili stráže když doběhli. Žebrař si hned začal stěžovat: "Oni mne mlátí, pomozte mi", a ukazuje na Coreye, Kraka, Jacoba a Barnabáše. A i ostatní přihlížející se přidali na žebrařovu stranu. Corey nestačil ani nic říct na svoji obhajobu a už je stráže vyzvali, aby je bez problémů následovali ke králi. "Inu což, aspoň si pokecáme s Boligem. Stejně jsme ho chtěli poctít svou návštěvou.", usoudil Barnabáš Čipera.

Jak je tak stráže vedli ulicí k paláci, najednou se

na jedné zdi jednoho domu začal tvořit nápis velkými písmeny: "BOLIG JE (a dál tam byl nakreslen obrázek připomínající prase)". Jakmile to uviděli strážný okamžitě zděšeně začali mazat onen nápis a u toho různě provolávat: "Kdo to, co to, jak to. Kterej parchant. Kterej...". Jen Corey s přáteli asi tušili: "To asi s námi jde Yorg" na půl úst promlouvá Jacob, aby ho nějaké cizí uši neslyšeli. Po tomto veselém kousku dorazili vši do paláce. "Tady si musíte nechat všechny věci a ke králi smějí pouze dva z vás. Je vám to jasné?" "Běž tam ty Kraku jako vůdce a ty Barnabáši jako, jako jeho doprovod. Já tady budu hlídat věci.", prohlásil s úplným klidem Jacob. Krak z Barnabášem, a v patách s neviditelným Yorgem, vešli do veliké a přepichově zařízené místnosti, kde u vzdálené stěny seděl na trůnu chlapec a za ním stál vysoký, urostlý muž celý v černém.

"Přistupte blíž pane, a zdělte svá jména." promluvil chlapec klidným hlasem. "Jmenuji se Krak a tento hobit se jmenuje Barnabáš Čipera z Tiklu. "Dopustili jste se v našem městě hrubého přestupku a to napadení klidného člověka. Co k tomu můžete říct.", promlouvá Bolig III. V tuto chvíli se k panovníkovi naklonil onen muž v černém a něco mu šeptá. "Za to nemůžeme, on našeho druha napadl první. Pouze se bránil.", promlouvá důrazně Krak. Černý muž se opět sklonil k Boligovi a něco mu pošeptal. To už Krak nevydržel a poprosil Boliga jestli by si s ním mohli promluvit o samotě, bez toho muže, který mu pořát něco šeptá. Na to se muž opět sklonil, ale už nestačil nic říct, protože ho Bolig poprosil, aby opustil místnost. Muž v černém se napřimil, pevně uchopil svou hůl, sprážil pohledem Kraka i Barnabáše a rázným krokem odešel a ani za sebou nezavřel dveře. To se však hodilo neviditelnému Yorgovi, který se hned vydal za tajemným mužem.

Jen co černý muž odešel, zeptal se Bolig Kraka, co si přeje, že chtěl s ním mluvit bez jeho rádce. "Nevěřím moc lidem, který neznám. A navíc to co ti chci říct není pro jiné uši.", odpověděl Krak naprosto vážně. Nu dobrá, povídej". Krak vypověděl co se jim přihodilo v Liscanoru a co viděli na hranicích MERIONU. Bolig všechno pozorně poslouchal a když Krak skončil tvářil se velice smutně. "Já s tím nic nemůžu udělat, já si tady připadám navíc. Můj rádce, který již byl ve službách mého otce mi říká, že je vše v pořádku a

že vše zařídí, než si zvyknu. To víte je mi teprve šestnáct let a ještě jsem se nezpamatoval ze záhadného zmizení mého otce, takže jsem docela rád když něco zařídí za mne." "Co se stalo vašemu otci, třeba vám budeme schopni s něčím pomoci.", nabízí své služby Barnabáš. "No, když já nevím, jak byste mohli pomoci? Ale povědět vám o tom zmizení můžu a jestli něco závažného zjistíte odměna vás nemine. Stalo se to asi před pár měsíci. Můj otec přijel z lovu velice unaven a ještě k tomu nic neuložil, prý proto, že mu rádce špatně nadháněl zvěř. Otec měl někdy zvláštní nálady. Zavřel se do svých komnat a od té chvíle ho nikdo nespátřil. Prostě zmizel! Hned jsem poslal list našemu rodinému příteli, královi Gornovi ze země Wenaren. On mi obratem poslal zprávu s tím, že mi posílá po svých věrných Velkou knihu, která mi pomůže spoustu věcí vyřešit než se to naučím sám. Uběhlo již mnoho dní, poslal jsem již mnoho zpráv jestli to platí, ale nedostal jsem žádnou odpověď. Začínám mít strach, že na mě zapoměl. No a to je asi vše". "Hmm, hmm, velice zajímavé.", zabroukal si Krak, ale o listonošovi raději nic neřek.

Když odcházel rázným krokem pán v černém, využil situace Yorg a neviditelný se mu vydal v patách. Podafelo se mu proklouznout do jeho komnaty a pozorovat co právě činí. Hlavně si všiml, že koule, která je na jedné straně hole, kterou žrímá v ruce začíná tmavě červenat a jeho obličej se stává nervoznější. Neváhal, vytáhl luk a prudkou ránou do něj vyslal dva ostře nabroušené šípy. Muž se silně zapotácel a před sebou spatřil stojícího Yorga se svěšeným lukem, který najednou opět zmizel kamsí. Yorg se teleportoval za dveře komnaty, kde na nic nečekal a opět se zneviditelnil. Naštěstí v okamžiku kdy z komnaty vyběhl se strašným řevem, a dvěma šípy v těle a běžel do přijímacího sálu. Na nic nečekal a vydal se nejkratší cestou z hradu a do hostince "U staré Dory," kde na ně má čekat zbytek družiny.

Když už se Barnabáš, Krak a Bolig bavili o počasí vletěl do sálu už v černém a začal se rozčileně ptát zda tudy před chvílí neproběhl nějaký cizinec. Bolig se zarazil: "Jak by se sem dostal nějaký cizinec?", udiveně se ptal Bolig. "Podívej se na mě, chtěl mě zabít!, řval nepřičetně rádce. Jak Bolig uviděl krev okamžitě zavolal stráže a přikázal jim, aby byli k ruce jeho rádcovi. Podíval se na Kraka: "Doufám, že mě omluvíte, ale nyní si musím promluvit se svým

rádce". "To je samozřejmě", řek Krak a odchází s Barnabášem pryč. U východu ze sálu se srazili s Jacobem a Coreym, který se nestačej divit. "Rychle do hospody tam se toho dovíme jistě víc.", zašeptal Krak svým druhům. Vši souhlasili a rychlým krokem se odebrali na náměstí do hostince "U staré Dory", kde už seděl udýchaný, ale usměvavý Yorg, který čekal s vyprávěním jen na ně. "Co si to tam dělal ty trubko?", vybař na něj Krak přísným tónem. "Já, já skoro nic. Jen jsem vystřelil na toho chlapa, protože se mi vůbec nelíbil." Jinak jim samozřejmě vylíčil celou akci.

"Zatím co vy jste tady nebyli jsme se tak různě vypyávali, ale kromě toho, že tady tomu vládne zmatek jsme nezjistili skoro nic. Ale možná, že támhleten chlap co vypadá jako Yorg toho bude vědět víc. Prý se toulá po kraji úplně sám a lecos zažil.", vypráví Gawain. "Jdeme si zkusit přísednout, né?", vesele pronáší čiperný Barnabáš a zvedá se ze židle. Ostatní ho následují a šinou si to k chlapíkovi, který je zahalen do šedivého pláště a sedí zaraženě sám u stolu v koutě hostince. "Buď pozdraven dobrý muži můžeme si k tobě přísednout a na něco se tě zeptat?", ptá se zdvořile Torp Kadzbalgr. "Buďte pozdraveni, záleží na co". Vši si sedli co nejlíže, aby je nemoh nikdo poslouchat a Krak začal: "Pověz vám příteli něco o této zemi, přijeli jsme z daleka a nevíme skoro nic a zdá se nám to tady trochu divný." Corey zatím objednal pro všechny pivo a něco k jídlu, aby se jim dobře povídalo.

Koronovi, tak se onen muž jmenoval, se moc do vyprávění nechťelo, ale nakonec se nechal přesvědčit: "Nynější král je syn Boliga II a Selvíry. Bolig II byl velice vážený muž až do té doby než mu jeho žena utekla a on se uzavřel do sebe a nechal vlády. Seděl ve svých komnatách a dumal nad tím proč mu utekla. Selvíra utekla když Boligovi III bylo dvanáct let. Když bylo Boligovi III patnáct, zmizel jeho otec. Bylo to velice zvláštní, sluhové povídají, že po večeri se Bolig II odebral do svých komnat, nikdo k němu nevstoupil ani z něj on sám nevyšel a ráno byl pryč, prostě zmizel. Když se to Bolig III dozvěděl byl úplně vyřízenej. Vládu převzal rádce a vládnul velice zle. Ústy Boliga III založil klan boha Mana, který prý zachránil Wenaren od zániku. Hlavní chrám mají v tygřích horách kam se sjíždějí lidé z celé země, aby uctili Mana. Ze všech se pomalu stávají fanatici a

země se hrouť. Ty, kteří nevěří se uchýlili do Temného hvozdu, kde se skrývají a přežívají". "Hmm, hmm, celkem zajímavé s tím zmizením.", pobrukuje si Erland. "A proč jste do naší země přišli vy, jen procházíte?", zeptal se Korun zvědavě. "Ále, to víš člověk se rád toulá po různých zemích, poznává nové přátele a tak.", odpovídá mu s klidem Yorg. "Ááá, a také kde mají jaké pivo.", doplnil Barnabáš Yorga, utěl si pusu a objednal si nové pivo. V tu chvíli vstoupili do hostince čtyři vojáci a po obhlédnutí nálevny si to zamířili ke stolu kde seděli Nurnští. "Hej ty!", křikl jeden voják na Yorga. "Půjdeš s námi, seš podobnej popisu chlapa, který napadl našeho rádce. "Já jsem nic neudělal a nikam s vámi nepudu!, řekl s klidem Yorg a výrazně se podíval na zbraně: "Půjdeš po dobrém nebo po zlém.", zvolal opět jeden voják takovým způsobem, že rázem to v hospodě ztichlo a lidi začali opouštět místnost. Jen stará Dora se za výčepem modlila, aby jí nezničili hospodu. Yorg vstal a usoudil, že bude lepší s nimi jít. Jacob byl jiného názoru a dal to najevo tím, že vstal. Yorg pochopil, že se Jacob chcd mlátit a udělal menší kouzlo. Rázem se kolem Jacoba, Yorga a dvou vojáků rozprostřela tma. Ze tmy bylo slyšet pouze uáá, boch, brňnk. Jak to druhý dva slyšeli nasadili obranou pozici a dali se na ústup ke dveřím. Nikdo si netrouf jim zatarasit cestu a oni v pohodě vypadli. Po chvílce se tma rozptýlila a byl vidět nepěkný obraz. Jacob stál se zakrváceným kladivem nad rozmaštrovanými těly a v obličejí měl spokojený výraz. Barnabáš ještě stačil vyskočit s okna a už do místnosti vtrhávali čtyři vojáci a za nimi se tlačili další a další. Vši se snaží dostat se pryč. Corey se snaží obejít vojáky a dostat se ven, Jacob s Yorgem, Krakem a Torpem křejou ústup ostatním. Na náměstí se zatím sbíhají vojáci ze všech koutů města. Nurnští bojují velice tvrdě. Mrtvý vojáci se jim kupí u nohou, ale je vidět, že jim pomalu dochází síla. Jakmile Jacob začal strašně řvát a slintat, Yorg, Krak i Torp se začali co nejrychleji ustupovat, dalo by se říct, že začali zdrhat. Když už byli z dosahu všech vojáků a začali vylézat z okna ven do ulic, Yorg se ještě otočil a uviděl jak Jacob padá do prachu hospodské podlahy a jak odvádějí svázaného Coreye ven na náměstí.

Coreye odvádějí do paláce, ale se mu podařilo v nestřežené chvíli vytáhnout lahvičku a její obsah vypít. Než vojáci stačili něco podniknout všechny věci z něho spadli, Corey se proměnil v mlhu a

zmizel. Vojáci chvilku nevěřili co se stalo, ale po chvílce sebrali věci a odešli k paláci. Milha (Corey) vyhledala Erlanda a Barnabáše, kteří vyčkávali v uličce za hospodou. Když se opět proměnil do své podoby prohlásil: "Koně, koně a mého velblouda Ahmeda odvážali a odvádějí, také se rozešli do všech možných uliček zřejmě nás hledat, a proto bych co nejdřív vypad." "Musíme najít ostatní a potom vypadnout!" prohlásil Barnabáš. Po dlouhém bádání a vyhybání se před strážemi se nakonec potkali a společně se vydali k nejbližší městské zdi, kterou se jim podařilo celkem rychle přelézt. "Přátelé, pozor vycházejí z bran města, vlečou po zemi Jacoba a šinou si to směrem k hromadě humusu. Dorazili tam a hodili ho na ni.", uviděl a šeptem křikl Arawn na ostatní, když ještě visel na zdi. Potom hned sešplhal a vši se vydali k hromadě humusu. První tam byl Yorg a hned se začal drápat ke krolovi. Když se dostal až k Jacobovi, strašně smrděl, vyndal z torňičky zajímavý prsten a nenasadil ho Jacobovi na prst. Jacob zamžikal očkama a posadil se. Yorg na něj hned spustil, že ten prsten nesmí sundat a že ho udrží při životě jen určitou dobu. Jacob ještě zmaten pouze kývl hlavou jako že souhlasí. Yorg se postavil a zvolal: "Žije!! Je to dobré." Z tohoto prohlášení mělo radost jen pár dobrodruhů.

"Dobrá, ale kam půjdeme? Navrhují jít do toho zatraceného chrámu, tam se jistě dovíme další věci.", prohlásil s vážností v tváři Barnabáš." Jdeme.", prohlásil Jacob, který byl již celkem v pořádku.

Vydali se směrem severovýchodním do "Tygrích skal". Když slunce bylo nad hlavami začali pomalu do nich vstupovat. Když procházeli mezi skalami, narazili na jakousi stezku a vydali se po ní na sever. Po pár mílích uslyšel Jacob, který má největší ušiska jakési zvuky připomínající chrápání. Barnabáš, který má zase největší nos, prohlásil, že čichá jakési velké a smradlavé postavy a že to cítí odněkud ze zhora. "Z támhleté římsy to cítí můj nosík.", promluvil tento hobitů muž. Když se vydrápali po nepatrné stezce až na římsu uviděli vchod do skáli. "Zřejmě je to nějaká jeskyně a v ní žijí nějakí tvorové.", hodnotí situaci Torp. To už dovnitř vtrhávají všichni ostatní a potěco zjistili, že tu jeskyni obývají obři a ještě ke všemu, že spí začali rubat hlava nehlava. Tu Jacob spatřil jakousi malou postýlku, která se nakláněla ze strany na

stranu a šel se přesvědčit co se v ní nachází. Ohnul svůj starý, chlupatý hřbet a spatřil malé, vystrašené obřátko. Okamžitě ho ochopil svými špinavými prackami, zakroutil mu krčkem a zahodil do vzdáleného kouta jeskyně. To když viděla obř matka okamžitě a zuřivě zaútočila na Jacoba. Ten se jen slabě otrás a skolil obřini ke svým nohám. Po tomto nechtutném boji se Jacob uložil do té malinké postýlky a pozoroval ostatní. Boj byl velice krátký a lup celkem velký, dohromady pět pytlů zlatýchTy ukryli okolí jeskyně a vydali se dál. Došli ať k obrovské tlamě tygra, která byla zasazena do stěny skal. Za touto tlamou byla dlouhá osvětlená chodba, která končila dvěma schodišti nahoru. U jednoho schodiště byla šipka směrem vzhůru a u druhého schodiště byla šipka směrem dolů. Nurnská družina se vydala po schodech s šipkou vzhůru a vylezla na obrovské plošině tak dvacet sáhů od opevnění chrámu. Všude bylo mrtvolně ticho a to bylo podezřelé. Družina se přesto vydala do chrámu. Prošli branou v opevnění, ale tam bylo pět strážnejch, kteří zřejmě dohlížejí na ochranu chrámu, ale naštěstí nedělali žádné potíže. Družina vešla do samotného chrámu a usadila sedo poslední volné lavice. Měli veliké štěstí, protože obřad právě začínal. Před sebou viděli davy věřících. Nalevo vepředu viděli obrovského kameného kraba. Úplně vepředu viděli kamený oltář na kterém byl přivázán živý člověk, vedle něj stál starý mnich s dýkou u pasu a vyprávěl příběh o skupině lidí, která chtěla zničit boha Mana. "Toto je jeden z nich a my ho zde obětujeme, abychom ukázali našemu bohovi co děláme takovým zrádcům, kteří chtějí škodet.", vykřikl starý mnich, vytáhl od pasu dýku a celou ji vrazil do člověka na oltáři. Člověk na oltáři nestačil ani vykřiknout, jen vytréštil oči. Všichni v sále až na Nurnské vykřikli pochvalný souhlas. Po tomto obětování starý mnich dnešní obřad ukončil. Všichni vstali, nahrnuli se k němu a líbali mu ruce. I Nurnští šli k němu, ale až jako poslední. Jacob si vzal mnicha stranou a poprosil ho jestli by mu nepomoh. Všichni ostatní zatím opustili chrám a sešli až před bránu. "Pomohu ti. Mohu tě zavést do místnosti, kde já sám medituji a rozmlouvám s Manem. Tam se zeptej na to, co tě trápí.", odpověděl mnich Jacobovi. "Děkuji velký mnichu, rád přijímám.", odvětil na to Jacob. Mnich počkal, až všichni odejdou a budou sami, potom vyzval Jacoba, aby ho následoval. Mnich netušil, že je

následuje ještě třetí a to Yorg Erinský, ale neviditelný. Hned za oltářem zdvihl mnich poklop pod kterým se nacházely schody. Když sešli tyto schody dolů, objevili se v místnosti, kde bylo asi deset postelí a na nich deset mnichů, kteří odpočívali. Od mnichů se vydali jedinou chodbou, míjeli různé odbočky, až došli do jiné, menší místnosti, kde odpočívalo pět vojáků. Když mnich procházel všichni povstali a zvolali: "Ať žije Man!". Prošli touto strážní místností a šli dál chodbou až narazili na veliké dubové dveře. "Za těmito dveřmi najdeš onu pomoc cos žádal. Je jen na tobě ... Vlastně uvidíš sám.", promluvil klidně starý mnich. Po té co toto pronesl vykřikl větu, které ani Jacob, ani Yorg nerozuměl a ty dubové dveře otevřel. Jak Jacob vešel dovnitř starý mnich za ním hned zavřel a pronesl opět tu zvláštní větu. Yorg měl veliké štěstí, že ho nepřivřel do dveří, když se dostával za Jacobem. Vydali se dál chodbou až narazili na schodiště, které vedlo dolů. Sešli po něm a ocitli se na veliké křížovce tvaru T. Dali se do leva a po dvou sáhích narazili na obrovské dveře, otevřeli je a strašlivě se polekali. Před nimi stál obrovský Krab. "Tfuj", odplivl si Jacob." "To sem se lek.", ale okamžitě podnikl výpad proti tomuto stvoření. Jasně, že ani Yorg nezaváhal a vrhl se na Kraba. Boj byl tvrdý, ale Jacob i Yorg z něj vyšli jako vítězové. Vydali se dál chodbou. Čím dál se vzdalovali od schodiště tím větší byl zápach. Najednou se před nima otevřela místnost a v ní stál a upřeně hleděl směrem, kde byli oni, druhý Krab. Jak ho spatřili okamžitě se na něj vrhli a sekali jak nejlépe dovedli. Boj byl krátký a úspěšný. Po té co se přesvědčili, že zde již nikdo nežije odebrali se schodištěm nahoru ke dveřím, kde se snažili dostat ven. Mlátili do nich, snažili se je vyrazit, ale nic nebylo platné. Po dlouhé době slyšeli kroky postav. To přicházel starý mnich se svými žoldáky. Došel až ke dveřím a zeptal se tvrdým hlasem: "Co chceš ty bídný červe, co sis myslil ty ušoune, že ti budu já Olig pomáhat. Budeš objetován!". Když toto dořekl vyslovil ještě kouzelnou větu na otevírání zámku u dveří. Stráže otevřeli dveře, chopili se Jacoba a odvádějí ho do nejbližší kobky. Olig je následoval, ale nešel dovnitř. Toho využil Yorg a tvrdou, mifenou střelou zabil tohoto proradného mnicha. Náhle nastala panika mezi žoldáky, ale než stačili něco podniknout, byli všichni mrtví. Když nastalo ticho

uslyšel Jacob jakési sténání z vedlejší cely. Vyrázili dveře a v rohu místnůstky byla schoulená malá postava. "To vypadá na hobita.", pronesl Yorg. "Ano, jsem hobit, jmenuji se Bren a jsem družiník krále Gorna ze země Wenaren. A dko jste vy, že jste pozabájele strážce?", promluvil tichým hlasem hobit. "Teď není čas na povídání, co nevidět můžou přijít další žoldáci a to by už nemuselo dopadnout dobře. Musíme se dostat na nějaké prostranství, abych tě mohl odnést.", prohodil vystrašeně Jacob a Yorg se k němu hned přidal. "Musíme spátky do obřadní síně, to bude stačit.", uvažoval nahlas Jacob. Yorg se díky svémubrnění stal neviditelným a vydali se zpět. Strážní místností prošli v pohodě. V místnosti kde se nacházeli mniši všichni spali takže ani tam neměli problémy. Až když vlezli do obřadního sálu a uviděli je strážce, kteří hned stropili poplach, musel Jacob chytit Brena za límec, díky svému opasku vzlytnout jako pták a vylítnout oknem kamsi do kraje. Yorg využil poplachu a v klidu a pohodě opustil toto místo a odebral se ven před "Tygří tlamu", kde narazil na ostatní. "Jacob na ná bude čekat v jeskyni obrů", řekl Yorg a dal se do klusu. Ostatní ho následovali.

Doběhli do jeskyně, kde už Jacob nedl dlouhý rozhovor s Brenem. "Dozvěděl jsem se od Brena, že prý nějaký mniši nesouhlasili s Oligem a utekli do Temného hvozdu do okolí jezera. Tam by jsme se měli vydat a zjistit od nich něco víc.", promluvil jak nejlépe uměl Jacob.

"Já Erlanth, s Jacobem souhlasím.", vyjádřil se tichý elf. "Dobrá, koneckonců je to docela dobrý nápad a cestou nám budete vyprávět jak se vám podařilo zachránit tohoto hobita.", vysoukal ze sebe vůdce Krak Alfhaimský.

K jezeru dorazili za šera a jen bystré oči hobita Barnabáše uviděli ostrov na jezeře a na něm jakýsi přibytok. "Tam jistě bude někdo žít, třeba nějaký ten mnich.", vykřikl radostí Barnabáš Čipera, že ho viděl první. "Hošíku, řekl bych to samé.", potvrdil Bárnymu jeho mínění Gawaiin. Postavili něco jako vor doplavili se na ostrůvek. "Buďte pozdraveni přátelé, kteří tady žijete.", vykolkal ze sebe Krak. Z chýše se vykulhala postava zahalena do mnišského roucha. "Co potřebujete, že vyrušujete takle pozdě?", vykřikla tato postava. "Potřebujeme pomoci. Hledáme nějaké mnichy, kteří utekli z chrámu. Nevíš o nějakém?", zeptal se zdvořile Corey. "Já sám jsem utekl. V čem vám mohu pomoci pánové?"

odvětil mnich. "Potřebovali bychom vědět dko všechno stojí za touto sektou toho boha Mana?", vykřikl svou otázkou Corey. "Vím jen, že je to spolek tří lidí. Jeden je velký mnich Olig, druhý je králův pobočník Kren a o tom třetím nevím vůbec nic. Jen to, že je. Mohu vám, ale doporučit jednoho muže, který bydlí v tomto lese kousek od mé chýše na sever a žije se tím, že vám dokáže říct vaší minulost, přítomnost i budoucnost. Je opravdu dobrý a jestli budete chtít tak vás, tam mohu zavést.", domluvil mnich a posadil se na lavičku u chýše jelikož ho začali bolet nohy. "Jestli to myslíš vážně tak to bychom tvé nabydky využili. A na cestu by jsme se mněli vydat nejlépe hned.", promluvil rozhodným hlasem Krak, vůdce této družiny. "Dobrá, vemu si jen svou hůl a můžeme vyrazit. Cesta není dlouhá.", pronesl v naprostém klidu starý mnich.

Mnich je vedl různými pěšinami dokud se neobjevili na veliké louce na které se tyčila malá pevnost. Přišli až k bráně a Jacob na ní zaťukal tak, že by to probudilo i mrtvého. V okamžiku se otevřelo okýnko ve dveřích a objevila se tam orčí hlava. "Co chcete, vždyť slunce ještě není na nebi? Počkejte si až vyjde slunce.", vykřikla na Nurnské orčí hlava. Mnich postoupil do popředí a pronesl: "Chceme mluvit s tvým pánem a je to důležité". "Jo to seš ty mnichu. Já sem tě mezi těma otrhancema neviděl. Pustím vás dovnitř, ale stejně budete muset počkat až se můj pán probudí. Dal nám přísný zákaz ho dnešní noc budet.", prohodil již klidnějším tónem ork. "Doufám, že nevstává váš pán na oběd.", prones trochu neklidně Corey. "Né, nebojte se už začíná svítat a pán vstává velice brzo.". Nurnští si sedli na nádvoří a krátili si dlouhou chvíli historkami ze svých mladých let. Když své příběhy vyprávěl Corey přerušilo ho otevření dveří: "Co to má znamenat? Kdo jste a co zde pohledáváte?", zvolal jakýsi muž ode dveří. "To je náš pán.", potichu zasténal ork a klidil se z dohledu.

"Talesi, títo muži potřebují tvou pomoc.", odpověděl mu na jeho otázky mnich. "Jo ty seš s nima mnichu, tak to je jiná. Pojdte dovnitř a posaďte se já se zatím trochu upravím.", prones již klidně muž v noční košili. "Já jsem je sem doved a to je vše co jsem chtěl. Měj se Talesi a pozdravuj svou ženu. A vám všem Nurnštím přeji mnoho štěstí.", pokynul na rozloučenou a vyšel směrem k

domovu.

"Takže, jak vám mohu pomoci?", zeptal se Tales Nurnských. "Jistě víte něco orůzných problémech, které tato země má. My jsme do toho spadli úplnou náhodou a sľbili jsme nějakým lidem, že se s tím pokusíme něco udělat. Vás žádáme o to jestli nevíte něco o třetím muži z toho zapráskaného spolku Tří? My víme zatím o pobočnickovi krále Krenovi dále o mnichovi Oligovi, který je mimochodem už mrtvý, ale nemůžem narazit na toho třetího.", domluvil tuto dlouhou řeč Gawaiin z ..... "Zjistím vám něco o tom třetím muži, al bude vás to něco stát. Souhlasíte?", opět se zeptal Tales. "Vždyť se jedná o tvou zem a ty chceš zaplatit od nás, kteří se snaží s tím něco udělat a dělají to i pro tebe?", vykřikl na něj Krak jako kdyby do něj někdo bodnul dýku ze zadu. "To víte já se tímto živím a je mi tak truchu jedno co se tady vtě zemí děje. Sem se zatím nikdo z nich neodvážil. To je, ale nyní jedno. Teď tedy jestli chcete o tom třetím něco vědět nebo ne. Cena bude dvěšest zlatých." odpověděl Krakovi s naprostým klidem. "Ale to víte že jo. Krak je prostě zmaten", promluvil s klidem Yorg Erinský. "Já se jdu pokusit něco zjistit a o vás se zatím postará má žena. Za chvíli se vrací a zděluje Nurnským, že třetí muž se jmenuje Cilig a žije na ostrově štěstí. Erlanth se ptá jestli není na ostrov jiná cesta než po moři. "Říkalo se, že na tento ostrov vede podzemní cesta, kterou kdysi vybudovali horští trpaslíci, kteří žili na tomto ostrově a báli se jezdit v lodích po moři. Mohu vám zjistit, kde začíná, ale zase za pětset.", odpovídá Tales. Chvilí se Nurnštím domlouvají. "Dobrá, ale my si musíme skočit pro prachy.", kývá souhlasně Krak. "Můžu s tebou mluvit osobně, mám osobní problém?", zeptal se Jacob. "Proč né. Pojd' za mnou.", řekl Tales. Všichni se sice podivují, ale vechávají je jít.

"Mám problém. Brzo umřu a chtěl bych se tě zeptat jestli nemáš nebo jestli nevíš o nějaké věci se symbolem života. Dám ti co si řekneš, peníze, šperky", promluvil zoufale Jacob, ten silný bojovník.

"Já sám žádnou takovou věc nemám. Vím jen, že takové věci opravdu jsou. Mohu se zeptat vyšších sfér, ale co tedy za to?"

"Řekni si kolik zlatých a máš je mít."

"Nechci zlatý. Máš nějakou zajímavou věc, která by se mi hodila?"

"Mám pouze opasek, se kterým můžeš létat a pak mám náramek, který ti může propůjčit na určitou

dobu jinou podobu. To je vše co mám a od této chvíle je to tvé. Obě tyto věci ti dávám, jen mi prosím zjistí jestli ta věc se nachází v tomto království. Když se to povede tak máš u mě ještě deset tisíc zlatých. Platí?"

"Je toho hodně, ale když mi to dáš tak platí."

Jen co se Jacob vypořádával z místnosti, kde mluvil s Talesem zahrnuli ho ostatní spoustou otázek, ale on je všechny odbyl tím, že když to víjde tak jim to řekne. Za dlouhou chvíli vyšel Tales ze svého pokoje a zavolal si Jacoba. "Zjistil jsem, že ta věc se nachází v tomto království. Viděl jsem skálu, na té skále chrám a pak jen místnost ve které byl stolek a na něm čelenka kolem které byla podivná načervenalá záře. To je vše.", promlouvá k Jacobovi Tales. "Díky a zde je to co jsem sľbil. Těch deset tisíc tady nemám, ale můžeš si pro ně kdykoli dojet k nám do země Gwendaron vesničky Liscanor.", Jacob děkuje a předává opasek i náramek do Talesových rukou.

Vrátili se mezi ostatní a Jacob si bere stranou Yorga a vysvětluje mu situaci. "Já ti pomůžu, ale co ostatní. Musíš jim něco říct, né?", zeptal se zvidavě Yorg. "To už nech na mě, jó." odbyl ho Jacob.

"Přátelé měli bychom vyrazit, už je čas.", navrhl Jacob. "Máš pravdu Jacobe.", přitakal mu Yorg. I ostatní souhlasili, rozloučili se s tím, že se tady do tří dnů objeví i s penězi. Tales je šel vyprovodit a ještě na Jacoba zvolal ať si pospíší.

Vyrazili směrem k jeskyni obrů do Tygřích skal. Cestou se Jacob zeptal jestli by šli s ním zpět do kláštera, že si tam musí něco zařídít. Krak se hned zeptal proč, ale na to Jacob neodpověděl jen řekl, že když s ním půjdou tak nechá za své peníze postavit v Liscanoru Hospodu u Hrocha. To už se některým zamlouvalo, ale stále nebyli přesvědčeni. Na to pronesl Yorg, že tam půjde sám, protože to jistě bude bezpečnější, jelikož může být neviditelný. Jacob byl chvíli proti, nakonec souhlasil. Tento návrh se líbil většině takže se uskutečnil. Ještě než Yorg odešel domluvil se, že tady na něj budou čekat.

Yorg se do chrámu dostal celkem v klidu. Přišel akorát když začínala bohoslužba. Někjaký mnich si zrovna u obětního stolce na kterém ležel muž upravoval šerpu a jistě čekal až se všichni usadí. Yorg neváhal a zatím se podíval po únikové cestě. Nalezl vedle stolce místnost, která sloužila jistě

jako převlíkárna a ze které vedli dveře ven. Tudy se pokusím potom utéct, řekl si pro sebe Yorg a v rychlosti prohledal místnost jestli tam není někde ona čelenka pro kterou si přišel. Když skončil s prohlídkou zjistil, že obřad právě začal a že slyší jakýsi povědomí hlas, který hned nedokázal nikam přiřadit. Vyšel tedy ven z místnosti a bylo mu všechno jasné. Viděl postavu na obětním stole a poznal Oliga potom si všiml postavy, která stála před stolem, nad hlavou držela čelenku a vyprávěla o násilném zabití mnicha Oliga, které přičítal jakémusi chlupatému krolovi. "Naštěstí si Man tuto smrt nepřál a seslal my tuto čelenku, aby vrátila živou našemu učiteli a dobrému příteli Olegovi.", pronesl tento proslov Yorgovi známý hlas. Yorg se dostal potichu až před postavu a poznal v ní Krena. To byl ten povědomí hlas, který slyšel. Chvilí ještě čekal co se bude dít, ale když viděl, že se Kren chystá nasadit čelenku Oligovi, skočil, vytrhl mu čelenku z rukou, tím se zviditelnil, a pelášil ven dveřmi, které si vybral k tomuto útěku. Nastala všeobecná vřava. "zase ten zmetek. Zůstaňte všichni zde jen žoldáci ven. Horane okamžitě za mnou.", zařval rozdušeně Kren, který poznal ve zmetkovi Yorga, jenž už jednou se sním setkal, a vyběhl ho pronásledovat.

Yorg vyběhl ven a v patách měl jak Krena tak litého vlka. Vlk zaútočil, ale Yorg se ničím nezdržoval. Yorg byl velice rychlejší, protože vlastní rychlé boty a tím se mu podařilo vlkoví utéct a získat náskok před Krenem. Když přešel přes plot bránící dostat se vlkům do přední zahrady chrámu, zaútočil na něj jeden žoldák, který hlídal zadní část zahrady. Nezatěžoval se tímto škrábnutím a nechal žoldáka na pokoji. To už z předních bran chrámu vybíhali žoldáci a zatarasovali bránu opevnění. Tato překážka Yorga vůbec nerozhodila, protože se přes ní teleportoval a už běžel po schodech k tygrí tlamě. Když se pochvilí otočil spatřil za sebou pouze Krena a svalnatého barbara. Celkem si odych, ale ještě není vyhráno. Dostal se až na přímou cestu k jeskyni. "Zbývá my posledních pár mil než my pomohou ostatní a hlavně tam musí být Jacob, aby to vyřídil s tím svalovcem. S tím to nebude lehké.", zauvažoval pro sebe Yorg, ale makal ze všech svých sil.

Doběhl pod skálu, kde se nacházela jeskyně a zařval prosebným hlasem, aby mu někdo přiběhl na pomoc. Dolů seběhl seč mu dech stačil a postavil se

spolu s Yorgem Krenovia jakémusi barbarovi. Jacob se vrhl vstříc barbarovi a Yorg Krenovi. "Musím vyklidit pole jinak tady zkapu a čelenku dostanou zpátky.", vykřikl Yorg, kdež odvrátil silný úder Krenova meče. "Dobře, vypadni odsad' a já se je pokusím zadržet oba. Yorg místo svého útoku a se otočil, vzal nohy na ramena a pokusil se dostat do jeskyně za ostatními. Hned na to se Jacob vrhl na Krena tak, že mu podrazil nohy a umožnil Yorgovi mírný náskok. "horane už ho sakra zabij, ty hovado. Já musím za tím parchantem co má tu čelenku.", nepřítěně zařval Kren a rozeběh se za Yorgem. Horan poslechl Krena a vložil do svých útoků opravdu vše. I Jacob dal do boje všechny své poslední síly, řval jako tygr, ale nakonec podlehl větší síle. Jakmile Horan zabil Jacoba na nic se neohlížel a běžel za Krenem.

Když si všimli ostatní, že boj se bude přesouvat k nim a Jacob je mrtev, někteří počali vymýšlet jak zastavit padouchy a někteří přemýšleli jak nejlépe se zdekovat. Gawain a Arawn vymysleli a hned to uskutečnili, že nejlepší bude se spustit z jeskyně dolů pod ní a tam zalést někde za jinou skálu. Torp jak viděl pot na čele a veliké krvavé rány na Yorgovi okamžitě nabil svou kuši, připravil bomby a čekal až se nějaký dáblův posel objeví v jeho střelném prostoru. Barnabáš Čipera zaujmul také střelci polohu a ještě držel zapálenou pochodeň u stezky, kde byli bomby. Corey i Erlanth se šli podílet na boji pod horu, ale když spatřili jak Yorg i Jacob dostávají do těla raději se rozhodli, že na stezce počkají až jak to dopadne. Když viděli, že Yorg v patách s Krenem se k nim blíží dali se na rychlý ústup. Nebyl tak rychlý jako běh Yorga a Krena. Stále se k nim přibližovali, a proto se rozhodli jim uvolnit cestu. Yorg je přeběhl, ale Kren, který se přiblížil do nich strčil takovou silou, že se skutáleli ze stráně. Až na pár odřenin se jim nic nestalo. To už se Yorg dostával do dvaceti sáhové výšky, ale hlavně se dostal k jeskyni. Jakmile Yorg přeběhl hromadu bomb, Barnabáš ji okamžitě zapálil a Torp vypálil ze své dvourané kuše. I přes toto všechno se Kren nezastavil a sledoval stále Yorga. Yorg se vrhl k lanu, které tam zavěsili Gawain s Arawnem a snažil se spustit dolů. V tom k němu přiběhl Kren a ohnal se po něm svým mečem. Yorg se těsně vyhnul, ale ztratil kontrolu nad lanem, pustil se a spadl z dvaceti sáhů na zem. To již vypustili své šipy Torp i Báry a

Kren padl mrtev. Když padl Kren objevil se slintající Horan těsně u jeskyně. Torp i báry vypálili své šipy a už byl u nich. Seknul to do statečného Torpa, ten se zakymácel, ale stál dále na svých. Následovalo Barnabášovo mrštění svých dyk a Horan též padl mrtev k zemi. Když všichni co se skryli uslyšeli vítězný pokřik svých druhů vylezli ze svých skrýší, odtáhli do ústraní Yorga a debatovali u něj co nyní podniknou. Po malé chvilce k nim dorazil zakrvácený Jacob, lehl si vedle Yorga a sundal si prsten, který mu dodával potřebnou energii. Nyní měla družina před sebou těžké rozhodnutí a to, oživit Yorga nebo Jacoba a nebo si čelenku nechat na pozdější dobu. Po dlouhém debatování odhlasovali, že nasadě čelenku Jacobovi a Yorgovi prsten. Když oba vstali poděkovali, ale hlavně poděkoval Jacob a to Yorgovi. Po tomto oživení vyzdvihli ze země peníze pro Talese, obrali mrtvé, zvláště Krak a Arawn se v tomto vyznamenali, a vydali se k Talesovi.

Dorazili tam když se chystal do své postele. "Buďte pozdraveni, nesete peníze, a jak jsi dopadl Jacobe?", hned se začal vyptávat Tales. "Peníze máme a já, já jsem dopadl velice dobře, ale můj přítel má stejný problém.", prohodil zarmouceně Jacob. "Hmm, hmm, to je zlé. Žádný jiný předmět jsem, ale již nespasí.", zděsil na ještě nepoloženou otázku Tales.

"Jestli máte peníze, tak vezte, že tajná štol, cesta začíná ve skalách na severozápadě naší země. Přesně tady v těch.", a zapích svůj prst na mapu. "Musím vás ještě varovat. Ta štol začíná v nějaké veliké jeskyni ve které má svůj pelech medvěd.", zděsil jim v naprostém klidu Tales.

"No, myslím, že vyrazíme ještě dnes, abychom to měli již za sebou. Co vy na to?", zeptal se nesměle Arawn. Všichni souhlasili a vydali se hned na cestu. Tales jim opět zamával a na Jacoba křikl: "Tak mě brzy čekej.

Když procházeli skalama zdálo se jim to jako veliké bludiště. Strávili tam mnoho cenného času, ale díky Arawnovi a Yorgovi, kteří nakonec šli podle stop našli onu šelmu a sní i hledanou jeskyni. Boj s medvědem byl tvrdý, ale krátký. Šelma z tohoto boje nemohla vyjít jako vítěz. Stačilo pár dobře mířených ran s pořádnou silou a medvěd byl mrtev. Někteří ještě namočili prsteny proti upírům se slovy: "Mohlo by se to hodit, člověk nikdy neví, kde se ta potvora objeví.". Po té našli v jeskyni malé

sotva pulsákové dveře, které úplně v pohodě otevřeli.

Když je otevřeli ovanul je zápach zatuchlého slaneho vzduchu. Vešli dovnitř trochu s obavami, ale po pár mílech nabyli někteří ostřílení hoši svůj klid. Došli do místnosti, která na první pohled byla prázdná, ale najednou se k nim cosi plazilo. To cosi byl Hnus plíživý a začal se s některými dobrodruhy mazlit. Toto mazlení bylo pouze ze strany Hnusu, ale dobrodruh nebil šťastnej, jelikož mu Hnus způsoboval bolest. Nurnští překvapeni touto příšerou okamžitě začali tahat ze svých toren lahve oleje a vrhali je do Hnusu. Při tomto boji se zejména vyznamenal Torp Kadzbalgr, který bojoval ze všech svých sil, aby ten Hnus spálil co nejdřív a tím vysvobodil své přátele. Po boji se všichni dali dohromady a vyrazili jedinou cestou z této místnosti. Ušli chodbou několik sáhů a ocitli se přede dveřmi. "Mohli by tady být nemrtví. Raději se podívej na Morgrist Jacobe.", radí zkušenější Torp. Jacob vytáhl z pochvy Morgrist, slavný tof meč, a opravdu Morgrist zářil. "Nemrtví!!", zvolali Nurnští jako jeden muž. "Přečtu svitek a vtrhneme dovnitř. Co vy nato?", zeptal se Torp a nabíjel svou kuši. Všichni souhlasili a po přečtení svitku otevřeli dveře a vrhli dovnitř. Před sebou spatřili stvoření ze kterých opadávalo maso. "Ghúlové!", vykřikl Yorg a začal střílet své smrtonosné šipy. Po chvilce bylo po boji a Nurnští šli dál. Z místnosti otevřeli jediné dveře a před sebou spatřili chodbu v níž byli nalevo i napravo dveře. "Tak kudy?", zeptal se Jacob Kraka. "Nenechával bych něco za sebou neprobádaného, a proto doprava.", rozhodnul Krak. Jacob otevřel dveře a vstoupil do místnosti, ve které se vznášel Duch. Naštěstí Nurnským ještě působil svitek proti nemrtvým a nebyl pro ně žádný problém ducha zlikvidovat a pokračovat dál. Otevřeli další dveře za kterými našli pouze mrtvé tělo jakéhosi bojovníka. Najednou uslyšeli křik strachu. To Gawain a Arawn nenásledovali své druhy, šli do levých dveří a tam se propadli o dvacet sáhů níž. Když zažehli pochodeň, zjistili, že tam leží kostra muže a je ověšená krásným náhrdelníkem a na ruce má vykládaný masivní prsten. Rychle všechno zlato schovali do svých toren a začali volat o pomoc. Když se tam skoro všichni dostali, Gawain dostával najednou divné mrazení v zádech a počal se svíjet v křečích. Po chvilí vstal a zase jako nic. Krak se naklonil nad

díru a zvolal: "Jaktože jste se od všech odpojili a šli na vlastní pěst. Tomu se říká zrada.". Gawain na to: "Honem nás prosím vytáhněte jsou tady tajné dveře.", snažil se volat co nejpřesvědčivěji a při tom potlačil veškerou bolest. Krak tomu uvěřil a dal příkaz k vytažení. Erlanth se vyťahování nezúčastnil a tvrdil, že má divnej pocit. Nikdo ho moc neposlouchal, protože měli moc práce s vyťahování. Když vytáhli, věděl to Erlanth jistě. "Pozor, nad Gawainem je hrůza!", vykřikl Erlanth tak, že se všichni lekli jen toho jak zařval. Gawain byl na stále blíže smrti, ale naštěstí se společnými silami podařilo hrůzu zlikvidovat a Gawaina zachránit před zešfílením. "Kraku, žádné dveře tam nejsou. Chtěl jsem jen, aby jste nás tam nenechali, ale omlouvám se za to.", prones Gawain s úsměvem na tváři. Krak chvíli přemýšlel a potom řekl: "Gawaine a Arawne, kárám vás za vaše jednání k družině!". "Jdeme dál!", vykřikl Krak a celá družina se vydala na pochod dál podzemím. Pokračovali dál chodbou až narazili na další dveře. "Morgrist září, opět nemrtvý.", zděsil Jacob celé družině. "Torpe máš ještě nějaké svítek?", zeptal se Yorg. "Ale jó, nějaké by se tu ještě našel. Tak jdem.", vytáhl Torp svítek a přečetl ho. Jacob otevřel dveře a ztuhl na místě. "Co je ti Jacobe, běž dál.", pošouchl Torp Jacoba, aby se dostal do střílečného prostoru. "Nemůže jsou tady můmie a on nevydržel ten pohled.", prohodil Yorg mezi střílečnou. A to i jiní členové družiny, kteří uviděli můmie ztuhli. "Budu házet láhev s olejem. Zatím vytáhni někomu pochodeň z torny.", vykřikl Yorg, mrštil první láhev po nejbližší můmii a zasáhl. Láhev se rozbila a olej zůstal na můmii. "Dobřej zásah Yorgu.", zhodnotil zásah Torp a podal Yorgovi zapálenou pochodeň. Yorg hodil pochodeň a můmie začala hořet. Potom tam už jen házeli oleje, aby podporovali oheň. Za chvíli byla celá půlka místnosti v plamenech a můmie se tam pálii. Když se všichni probrali z ochromení poděkovali Torpovi i Yorgovi za zničení můmii a šli dál. "Už by ta cesta mohla skončit jdeme pěkně dlouho.", zapřemýšlel nahlas Corey. "Morgrist stále září, připravme se.", upozornil Jacob s mírným strachem v hlase. A opravdu, když otevřeli další dveře spatřili muže, který byl celý v černém jen obličej měl úplně bílý a byl uhlazen na pěšinku uprostřed. "Ha, takovej slizoun mi někoho připomíná, ale mám již starou, mnohokrát zraněnou hlavu a nemohu si vzpomenout.", hodnotí muže Jacob. "Vždyť to je

Upír ty blázne.", radí Jacobovi Yorg. "Buďte pozdraveni chlápce.", krásně se na ně usmívá muž s pěšinkou uprostřed. "Hele tady jsou dvoje dveře a před jedněma stojí. Skusíme ty druhé.", rozhoduje Jacob a pomalu se šine ke dveřím. Ostatní ho následují, ale ani nachvíli nespustí oči z upíra. Jacob otvírá a vstupuje za ně. dveře. Jdou pár sáhů chodbou a vstoupí do malé místnůstky, kde se nacházejí dvě rakve plné krve. Jacob okamžitě sundává kalhoty a dělá potřebu do jedné rakve. Jak to tam spadne postříká mu to zadek tak, že ho má celej od krve. To mu, ale nevaří a ještě s Yorgem a Coreym močej do rkví. Jak to vidí Upír s pěšinkou uprostřed je šlonej vzteky a pořádně se zadíval na Jacoba. Jacob chvíli vejeví známky vnímání, ale potom udeří Torpa přímo mezi oči. Torp se zapotácel a už naplná kuši, že na něj vystřelí. Yorg ho v poslední chvíli zastaví, že je zřejmě zmámenej, a že ho musej dostat pryč z pohledu toho Upíra. Torp tedy souhlasil, ale moc se mu to nelíbilo. Přišli zpět do hlavní místnosti a ještě jednoho Upíra, takže tam již byli dva. Corey začínal mít strach, že jim vyprší svítek a bude konec. Zkoušeli různé kličky, aby se dostali za dveře, které jistě vedou ven z této zatracené cesty. Když to opravdu bylo velice zlé se jim podařilo dostat za dveře. Vzadu kontrolovali situaci Yorg a Torp, kteří vlastnili prsteny proti Upírům. Jacob se již dostal z omámení a vedl družinu stále kupředu, pryč od Upírů. Již nenarazili na žádné nemrtvé a dostali se až k jakýmsi půlsáhovým dveřím. "Já půjdu za ně a podívám se jak to vypadá za nimi?", zeptal se Barnabáš. "Dobře, ale dej na sebe pozor.", varoval ho Krak. Za chvíli se Báry vrátil s očima navrch hlavy a vychrlil ze sebe, že za dveřmi je pár sáhů a pak je tam obrovská jeskyně a v ní obrovské drak. "A je to v kelu. Musíme se probít jinak sme šli zbytečně a to přeci nebudem vracet.", prones řeč vůdce Krak. "Jasně, že se probijem. Mám tady na vystřelení pár rachejtli.", s klidem prohodil Torp a i ostatní souhlasili, že se probijou. Dali dohromady útočný plán a vyrazili na obrodu. Když ji spatřili vypadala opravdu děsivě, ale Jacob jí poznal. "To není drak, to je tyranosaurus. Pozor ať vás nezašlápně. Rád se o to snaží.", vykřikl z hrůzou v očích Jacob. Všichni se trochu zarazili, ale do svého prvního úderu dali všechnu svou sílu. Tyranosaurus se dost silně zapotácel a ostře se ohnal svými prackami a snažil se kousnout. Zasáhl

dobrodruhy. Někteří se oklepali, někteří zavravorali, ale opět udeřili tyranosaura svou ničící silou a to bylo poslední co tyranosaurus pocítil. Po tomto srolečném úderu doprovázaného ještě sadou Torpových rachejtli se zřítíl k zemi mrtev. Někteří si vyrázili zub na památku a Yorg s Jacobem si začali nadávat do prašivejch kojotů. Když si přestali nadávat a vyrazit zuby vydali se prohledávat ostrov. Vyšli ze skal a ocitli se na začátku obrovské pláně s vysokou trávou. "V té trávě navrhují odpočinek k nabrání nových sil neboť nevíme co nás tady potká.", promlouvá k družině Krak. Většina souhlasí a uléhají k spánku. Jen Torp a Barnabáš hlídají. Po probuzení všem oznamují, že spatřili oddíl stolinů jak si to šinou do skal. "My, ale radši půjdeme na druhou stranu. Směrem k městu, tam se třeba dozvíme něco víc.

Na cestě k městu narazili již za tmy na jezero. "Podívejte, na tom jezeře je ostrůvek a na tom ostrůvku světélko, jakoby z okna. Tam by jsme se mohli juknout, že?", uviděl a zeptal se Corey. "Správně Corey, správně, to by jsme mohli.", potvrdil Erlanth. "Hele tady je lodička.", volá Barnabáš a již ji táhne z křoví na vodu. Museli jet nadvakrát jinak by se s nimi lodička potopila, byla totiž opravdu malá. Jakmile se ocitli na ostrově všichni, začali se domlouvat co podniknou. "Navrhují tam vlítnout a povraždit všechno živé.", prohlašuje Barnabáš, ale je nepochopen a jeho návrh je zamítnut. Nakonec se dohodnou, že tam vyšlou dva z nich a ty tam připraví půdu pro jejich příchod. Vybrání pro tento úkol byli, Báry a Yorg. Oba dva se vydali hned na cestu. Dorazili ke kamenému domu a hned si to namířili k oknu. Nakoukli dovnitř a spatřili dva normální chlápky jak sedějí u stolu a hrajou karty. "Navrhují tam jít úplně normálně a požádat o noclech, že jsme ztroskotali a dostali jsme se až sem podle světla z okna.", navrhuje přemýšlivý Yorg. Báry souhlasí a tak to šli udělat.

Přišli až ke dveřím a jemně zabušili na dveře. Po chvíli slyšeli šoupavé kroky a odšupování závor. Trochu jim poklesla kolena, ale když se jich zeptal muž zahalený v plášti vlídným hlasem co potřebují odpověděli přesně to co se domluvili. Muž přikývl a pozval je dál. Vešli trochu s obavami, ale postupem času se uklidnili natolik, že i nabídnuté jídlo a pití s chutí snědli a vypili. "Támhle se můžete pro dnešek vyspat.", ukázal na veliké křesla v místnosti s krbem.

Yorg s Barnabášem si ještě chvíli povídali jak ztroskotali a byli dost nešťastný z toho, že jejich přátele odnesla voda a už je neuvidej, ale potom si šli sednout do křesel, přikryli se pláštěm, ale usnul pouze Barnabáš. Yorg raději hlídal a díval se do okna jestli neuvidej své přátele.

Ostatní Nurnští se doplazili pod okno domu a když spatřili jak Barnabáš spí a Yorg na ně dělá posunky, že je všechno v pořádku rozhodli se, že půjdou také zaklepat. Zabušili na dveře a přišel jim otevřít stejný muž. Jakmile je spatřil, zeptal se jich zdali patří k těm dvoum a podrobně je popsal. Oni pouze přikývli a na to je také pozval dál. "Ty budou mít radost, že se s vámi zase setkaj. Mysleli si, že je s vámi konec.", promluvil na ně klidným hlasem. Jacob se pokusil o úsměv, ale asi se mu nepoved, protože cítil, že do něj někdo kopnul. Ten někdo byl Corey. "Jácobe kdyby jsi se vyděl. Raději nic neříkej a ani nic nenaznačuj. Bude to dobré nejen pro tebe, ale i pro nás.", poradil Jacobovi poticu Corey. Přivítání bylo velice veliké pro nezavščené vypadalo velice přesvědčivě. Zbytek noci byl klidný až na chrápání některých druhů.

Ráno je přivítal sám pán domu, který byl rasou kudůk. "Krásné jitro vám přeji přátelé. Slyšel již od mých sloužících co vás potkalo a budu rád, když vám budu nějak nápomocen. Jo a jmenuji se Derin.", promluvil klidným hlasem kudůk. Děkujeme za vlídné přijetí, ale myslím, že s ničím nepotřebujeme pomoci snad jen. Hledáme na tomto ostrově jednoho našeho přítele, který se jmenuje Cilig. Nevíte něco o něm?", zeptal se co nejlídněji Erlanth. "Bohužel, ale to jméno mi nic neříká.", odpověděl zkroušeně, že jim nemůže pomoci Derin. "Doufám, že zůstanete aspoň na oběd. Dnes budou opékání králíci.", zeptal se všech Derin. "Ale ano, to nemůžeme odmítnout.", prohlásil za všechny Krak. Oběd připravovala jakási žena, která mezi mícháním jídla chovala podivné stvoření zabalené v látkách.

"Ke stolu.", bylo najednou slyšet z kuchyně. Na tento povel již všichni čekali a zasedli na připravené místo u stolu. Žena každému přinesla veliký tác s celým králíkem a zeptali se co chtějí pít zda víno či vodu. Převážná většina chtěla víno jen Torp a Barnabáš si nechali nalít vodu. Po tomto dobrém jídle a pití začal Derin vyprávět o jednom kudůkovi, který žil na tomto ostrově a žil tu docela sám. To některým dobrodruhům začala padat hlava

jakoby únavou. Své vyprávění skončil tím, že ten kudúk se jmenuje Cilig a že je to on. Tento konec však slyšeli pouze dva z Nurnských a to Torp Kadzbalgr a Barnabáš Čipera z Tiklu. A ke každému hned skočili dva slouzcíci s mečem v ruce. Ostatní totiž byli v hlubokém spánku. Oba se vzdali, poznali, že by se zřejmě neprobili.

Naskládali je do sklepa, kde to bylo zařízeno jako mučírna a vězení dohromady. Když se probrali Torp jim všechno vysvětlil jak naletěli tomu kojotovi Ciligovi a ta ženská nemůže být žádná jiná než Selvíra. Když seděli a přemýšleli co podniknou na svoji záchranu sešla dolů Selvíra: "Nordane, je potřeba vynést bordel a nikdo jinej tady není a já to přeci nebudu nosit. Já je tady zatím pohlídlám.", křikla Selvíra. Když Nordan zmizel přiblížila se Selvíra k cele a podala dovnitř nůž. "Vemte si ho a použijte ho co nejdřív. Vězte mi jsem s vámi, nemůžu to tady vydržet a Cilig by mě zabil, kdybych mu řekla, že chci od něj odejít. "Dobrá, uděláme co bude v našich silách.", potěšil jí hodný Torp.

"Můj milý malý Torpe, vždyť vona je to hrozná mrcha.", zděšil ještě klidným tónem Gawain. "koneckonců to je jedno. Dala nám zbraň a myslím, že to co řekla je pravda.", přitakal Torpovi Krak. "Jacobe vyrazíš tu mříz, pak se vřhneme na našeho strážného a až je všechny pobijem, tak se jí zeptáme hlavně na tu knihu. Vo tu nám jde vejvíc. Na to nezapomínejte.", nadhodil válečný plán boje Corey.

Přepadení strážného proběhlo celkem v pohodě, ale problémy přišli až když seběhli dolů ostatní tři pomocníci. Nastal zběsilej boj o život. Bojoval pouze Jacob, kterej měl mě od strážného a Yorg, který měl dýku od Selvíry.

Barnabášovi se podařilo proklouznout ve stímu nahoru ze sklepa, nalézt nějaké zbraně, vyjít ven a hlídat vchod. Toto udělal velice chytře, protože chvíli po té co se skryl vyšel Cilig s velikou tornou a šinul si to pryč. Barnabáš vyskočil ze svého úkrytu a vystřelil na tohoto padoucha. Cilig se zastavil, otočil a když uviděl nepřítel vytyčil svůj meč a vrhl se do boje. Barnabáš neotál a než se k němu dostal vystřelil ještě jednou, tentokrát to byla podařená střela, úplně s ním zacloumala, ale šel dál. Když se dostal k Barnabášovi střikalo z něj hodně krve. Cilig do něj vypražil tři zelené blesky. S Barnabášem to pěkně zacloumalo a o to víc si dal záležet na této, doufal poslední ráně, záležet. A opravdu po té ráně Cilig opravdu padl. Barnabáš

pozbíral věci a běžel pomoci svým druhým.

Zatímco Barnabáš zabil Ciliga podařilo se ostatním dostat převahu nad slouzcíci a všechny je pobít. Bohužel to z Nurnských nevydržel Yorg, který nedokázal tolik odolávat a po tom co zabil jednoho nepřítel ho druhý zabil. Obětoval se pro ostatní a za to mu patří dík. Následovalo rabování a hledání různých tajnejch dveří. Selvíra se dozvěděla o porážce Ciliga, když zrovna chovala jejich dítě. Hned na to upustila dítě na hlavičku a nechala ho na pospas. "Konečně se mohu zbavit toho zmetka. Takové hnusné stvoření jsem musela porodit. Všichni na tento čin hleděli jako opafení. První se probral Jacob. "Já tu ženskou zabiju. Viděli jste to. Vona upustila svoje dítě.", řval nepřítelně Jacob. "Vzpomeň si na sebe co děláš s dětmi.", mu hned na to řekl Torp. "No jó, neřkám nic když jde někdo rubat děti mečem, ale tohle je prasárna.

Prohledali všechno a našli toho opravdu hodně. Celej vůz byl plnej. Nalezli i tajnou místnost, kde měli schovanou knihu K a spoustu tajnejch věcí. Třeba takové dvě koule. Jedna byla bílá a zářila. Té se dotkli Jacob, Báry a Krak a byli pryč. Druhá byla modrá, do té strčil holí Arawn a ona spadla a rozbila se. Všechno zatím ještě prohledali. Uložili Yorga do jedné truhlice i tím co měl na sobě a v ruce. Potom čekali ještě celý den. Strídali se ve strážích a když hlídal Torp rozhodl se, že obere Yorga o věci co má na sobě. Všechno se podařilo a Torp měl jeho věci ve svém vaku aniž by ho někdo podezíral. Po dnu tedy všechno zbalili a jeli do hlavního města, kde si chtěli koupit nějakou loďku a jet na pevninu. Ve městě bylo liduprázno, všude byl obrovskej nepořádek. Když dorazili k moři objevili na něm různé loďky. Vybrali si kterou potřebovali naložili na ní věci. Nasedli do jiné, tamtu vzali do vleku a pádlovali ke břehu.

Jacob a ostatní se objevili v místnosti, kde byli dvě koule. Jedna bílá, která zářila a druhá modrá, ta nezářila. Dotkli se obou, ale nic. Hned se potichu začali seznamovat s novým místem. Po té co zjistili, že zde nikdo nežije a vedou ven jen dvoje schody ze spoda počali rabovat. Zjistili, že zde žili nebo někdy přebývali Kren z Oligem. Když všechno vyrabovali a nacpali do toren vydali se po jednom schodišti. Sešli dolů a ocitli se malé kruhové místnůstce. Nebyl tam žádný východ. Začali hledat tajné dveře, to se jim ale moc

nedafilo, a proto zkusili druhé schody. Bylo to, ale to samé. Vrátili se zpět a přemýšleli o nějakém heslu. "Ten Olig byl, ale hnusák.", vykřikl vztekle Krak. A v tu chvíli co vykřikl Olig se otevřela jedna stěna. Hned vyskočili ven a zjistili, že jsou ve svatém chrámu boha Mana. "To snad není pravda.", zašeptal si pro sebe Krak a nohy mu trochu poklesli. "Ještě žijem. Makáme, musíme za nima na ostrov.", pobídnul Barnabáš Jacoba i Kraka. Dali mu za pravdu a rozeběhli se k bráně. Otevřeli ji a běželi dál až k tlamě. Cestou nikoho nepotkali a to jim přišlo moc divné. Teď na to nemysleli a běželi pořád dál. Když se dostali za tygří tlamu uviděli hlouček vojáků a třecet sáhů od nich deset pěknějch koní. Rozeběhli se ke koňům a podařilo se jim tři chytit a ujet. Namířili si to nejbližším směrem k přístavu. Málem ty koně uštvali, ale dorazili tam celkem brzy. Vyměnili tři koně za jednu bárku a namířili si to přímo k ostrovu. Přesně v půlce cesty se setkali se svými druhy. V rychlosti jim pověděli kam se dostali a co viděli. "Něco se děje a my nevíme co. Doufám, že nic špatného.", prohlásil nahlas Báry. "Vy vezete tu ženskou sebou, já bych jí tady pověsil na našem ráhnu.", křikl nahlas Jacob a myslel to smrtelně vážně. "Budeme o tom hlasovat.", rozhodl vůdce. Bohužel pro Jacoba se odhlasovalo, že se nepověsí. Jacob to nemohl přenést přes srdce a domluvil se s přítelem Coreyem, že jí při nejbližší příležitosti zabijí. Tato příležitost se naskytlá velice brzy, když se Selvíra oplachovala vrazil jí krol takovou pěstí, že přepadla do vody a Corey, kterej byl blíž jí jednoduše utopil. "Krole seš prase!", zařval na něj nepřítelně Krak. "Jo, sem.", odpověděl na tuto urážku s klidem v srdci Jacob. To už se blížili k přístavu, kdy Krak zvolal, že se blíží dvě velké galéry. Dorazili k nim a na přídi jedné uviděli Hobita Brena a na druhé samotného Oliga III.

"Jsem rád, že žijete.", prozradil Olig III, když se Nurnští nalodili na galeru. "Již všemu rozumím a všechno vím. I to jak to bylo s otcem a mou matkou.

Nyní jestli chcete vás i tohoto šikovného hobita Brena tato galera odveze ke králi Gormovi. Ještě jednou díky a přijďte někdy. Budete zde vítanými hosty.

Cesta na galeře proběhla celkem hladce. Když míjeli Gwendaron Jacob prones: "Moc už se těším na tu svoji Rolandu. Král Gorn byl starý a jeho moudrost z něj vyzařovala všemy směry. "Moc vám děkuji za

záchranu mého družiníka a mé velké knihy K. Slíbenou odměnu, kterou vám slíbil Bren jistě dostanete, ale dám vám vybrat. Pět tisíc nebo jednu ženu z mých komnat. Jediný Torp si vybral ženu podle svých představ. Byla to žena po které vždy toužil a kterou hledal. Když procházel komnatami spatřil ji, krásnou a ona spatřila jeho udatného. Byla to láska na první pohled. Ostatní si vzali nabízené peníze a všichni byli spokojeni. Rozloučili se s králem i Brenem, nastoupili do galery a vyrazili k tak toužebnému domovu. Domů dorazili za šera a všichni je přivítali opravdu s radostí. Sarim je pozval k sobě, že jeho Rion udělá něco moc dobrého k jídlu. Všichni souhlasili a po dobrém jídle si ještě dlouho vyprávěli. Až když byl měsíc nejvyšší se rozešli do svých klidných domovů a spali klidným a spokojeným spánkem až do druhého dne.

---

* V base *

Alwynn Bílá Ruka

Svěží vůně kamene
zavě mne
do spárů hladu a země
Budu sám,
jako kyprá šlepěj
těžkých bot mých
vrahů

Zavřu oči,
nadýchnu temnotu
Ze spár duchové mě
přijdu navštívit
Potěšit
Ticho

Obruč svobody
mě zaškrtí
Možná
Až vylezu,
všechny, všechny, všechny
vás usmažím ve své

* Zpráva o liscannorské radnici *

Getd z Ruindoru

Je jistě následováním, jak se klan erinských stará o své dobré jméno. Alespoň tedy vdova Grétta Erinská. Ta ve snaze zabránit tomu, aby se o jejím příbuzném, bezdomovci Yalledovi, říkalo, že byl chudák, zorganizovala fiktivní pozůstalostní řízení, v němž přepsala liscannorskou radnici z něj na sebe. Radnici přitom nechala Grétta postavit sama na paměť svého muže, Rollda z Erinu, třetího starosty liscannoru, na svém pozemku a za své peníze. Nebylo proto pochyb, že radnice jí právem patří, bez ohledu na to, že se Yalled, bratranec jejího muže, který neměl dům ani peníze na jeho stavbu, do této nastěhoval, aby nemusel spát pod širým nebem, a staral se o to, aby mu dům nespádl na hlavu. Grétta mu k tomu dala souhlas, neboť stávající starosta, kroll Lynhaard, který z jeskyně nebyl na podobné věci zvyklý, tvrději odmítal v radnici úřadovat, a každý ví, že obydlí dům chátrá pomaleji než neobydlený. Samozřejmě hrál svou roli pocit určitého patriotismu nad rodem Gréttina zemřelého muže. Yalled se chtěl odvděčit alespoň tím, že se o svěřený dům bude pečlivě starat, ale při tom mu došly všechny peníze a musel se proto vydat na výpravu, z níž se, bohům žel, nevrátil.

* Nesmrtelní *

Alwynn Bílá Ruka

Vůně dále,
strach hořící svíce,
blázen rumu šílený
Chut' smrti, vůně kovu
Bolest srdce rvoucí
To cítím
já
Já

Monstra zběsilá,
duše vzplanulá šeptem,
úprk
Děs vzpouzí bolest,
nenávisť zrozená prokletím
To cítí
oni
Oni

Boj zuří
Mocná ruka šílenství
opaří mysl
Hnus krátkého spojení
svíce hasí,
nenávisť sílí
To cítí
nesmrtelní
Nesmrtelní

* Trable ve vinném sklípku *

Getd z Ruindoru

Kůň kráčel pomalu a bez zájmu. Grihnalovi to nevadilo, nikam nespěchal. Měl namířeno do Liscannoru, kde žili dva jeho přátelé. Do zpěvu mu nebylo, jednoho z nejlepších přátel ztratil v trpasličím městě, když se snažili pomoci jeho obyvatelům v boji proti skřetům, kteří většinu města obsadili. Život však musí jít dál. Právě přijel do vesnice Bosonohy a zastavil před hospodou U tří švábů. Okolní svahy pokrývaly vinice a válečník už měl dlouho chuť nečím svažit hrdlo. Původně chtěl dojet až do Naglinu, ale rozmyslel si to, slezl z koně, uvázal ho a vkročil do hospody.

Uvnitř popíjelo několik hobitů, jen v temném koutě seděl u stolu barbar v kroužkové košili a před sebou měl korbek pěnícího piva. K němu Grihnal zamířil, neboť mezi hobity nikdo nevypadal, že by si s ním chtěl popovídat. "Bud' zdrav", pozdravil válečník. Barbar zvedl pohled a podíval se přichozícímu do očí. Jeho obličej hyzdila velká černá popálenina na tváři a dlouhá hluboká jizva. Grihnalovi to nevadilo, sám nevypadal o

mnoho lépe, spíš naopak. "Menuju se Grihnal", ušklíbl se a přisedl si. "Zrgyll", odvětil barbar. Grihnal si objednal místní vyhlášené víno, které mu hostinský šmahem přinesl se zjevnými obavami o další osud svého podniků.

Brzo se ukázalo, že Zrgyll je válečník, pročez si s Grihnalem dobře rozuměli. Povídali si a popíjeli, když tu se dveře hostince otevřely a v nich stanul malý hobit středních let, zjevně velmi rozrušen. Rozhlédl se po sále a zastavil pohledem na dvou válečnících. Chvilí si dodával odvahy, ale pak k nim zamířil. "Dobrý den, pánové", promluvil a snažil se potlačit paniku, která radila zmizet, když se na něj oba válečníci se zájmem podívali, "Jsem Chlebomír Držinoška a stala se mi velmi nemilá věc. Potřeboval bych někoho takového, jako jste vy, aby mi pomohl". "Tak nám řekněte víc", pokusil se Grihnal o úsměv, "A my uvidíme, co se dá dělat". "Tak tedy", pokračoval Držinoška a oťel si čelo kapesníkem, "Dnes jsem pokračoval s rozšiřováním svého vinného sklípku, když tu najednou můj krumpáč zmizel ve stěně, a jak jsem byl napřáhnutý, propadl jsem do nějaké díry či co, a než jsem se nadál, vyběhli na mě nějakí pazgřivci a cosi křičeli. Co vám mám povídat, nechal jsem krumpáč krumpáčem, i když byl zánovní, a vzal nohy na ramena. Ale zůstalo tam mé víno, mé jediné potěšení. Když si předastavím, co s ním ti halamové tropí... Proto potřebuji někoho, kdo by jim to zarazil, kdo by získal zpět můj sklep". "A co to je zač, ti pazgřivci", otázal se Grihnal. "Šotolouši", nenávisťně pronesl Držinoška, "Banda nevyčválaná. Jsou malí hnusní a špinaví. Slušné hobity nenechají na pokoji. Ale vy si s nimi jistě poradíte". "Ale jistě, pane víte, že lidi jako my nepracují zadarmo", šibalsky zamrkal Grihnal. Držinoška se na chvíli zarazil, "Zaplatím vám celých sto zlatých". "Výborně, to...", začal Zrgyll, ale Grihnal ho zarazil. "Jenom? Tak to budete muset přidat". "Tak, tak", přitakal Zrgyll, "Aspoň sto padesát". "Pěťset", prohlásil Grihnal a zle se na barbaru podíval. "Stotřicet", nadhodil Držinoška. "Čtyřstadesát". "Stopadesát". Nakonec se obě strany shodli na třista zlaťácích, pokud se válečníkům podaří vyhnat šotolouchy z Držinoškova sklepa.

Všichni se zvedli, Grihnal hodil na stůl pár zlatek za útratu, a opustili hospodu. "Ty nemáš meč", vytřeštil oči Grihnal, když si všiml, že Zrgyll má v ruce pouze jakýsi klacek vylepšený několika

hřeby. "Zlomil sem ho nedaleko při potyčce s několika zloději, tak sem si vyrobil tenhle kyj", odvětil barbar a hrdě ukázal na svou zbraň.

Mezitím je Držinoška dovedl mezi vinice, kde byl vstup do nory, sloužící mu za vinný sklep. "Tak tady to je, ctění pánové", řekl hobit a odemkl dveře velkým klíčem, "Já za vámi pro jistotu zamknou. Až budete chtít ven, třikrát zabouchejte". Válečníci zapálili zapůjčenou lucernu a vstoupili do tmy. Za nimi se ozvaly jen zavírající se dveře a rachocení klíče v zámku. Dobrodruzi sestoupili po vzrájících prknech a rozhlédli se po místnosti. Ve světle lucerny se objevilo několik sudů a police s lahvemi, plnými i prázdnými. Co však dobrodruzi nespátali byly dvě rudě planoucí světélka. Neslyšeli ani lehké cupitání malých nohou, které běžely oznámí příchod vetřelců.

Válečníci nejprve prozkoumali sudy a ochutnali z lahví a teprve, když měli šotolouši dost času na přípravu, vyrazili dále. Prošli kolem masivního vinného lisu a vešli do úzké chodby. Prostor byl značně stísněný, inu, Držinoška nekopal sklep pro barbary. Najednou u Zrgylových nohou něco cvaklo a vzápětí se z barbarových úst vydral srdceryvný výkřik. Válečník totiž právě šlápl do pastí na medvědy, jenž byla před několika dny ukradena starému Čepečkovi, který ji a ještě několik dalších nalíčil, jelikož mu kdosi chodil na víno. Barbar poskakoval na místě, úpěl a snažil se past setřást, když tu se mu do ramene zabořil šíp. Zapomněl na past a chtěl útočného pronásledovat, ale když dopadl na zem, usoudil, že s pastí na noze to půjde těžko a nechal si ji od Grihnala sundat. Jelikož střelec měl dost času ztratit se v temných chodbách, rezignoval Zrgyl na pronásledování a jal se raději léčit si utržená zranění zatímco Grihnal hlídkoval.

Po chvíli se dobrodruzi opatrně vydali dál chodbou. Prohlédli několik místností, vesměs zaplněných prázdnými sudy. Zničehonic se ozvalo zadrnčení tětivy a vzápětí se Zrgylovi zabořil šíp mezi lopatky. Kroužková košile našťásti zmírnila účinnost smrtící rány, a tak se barbar otočil a rozběhl se do míst, kdy tušil nepřítele, Grihnal za ním. Vzápětí se ve světle lucerny objevila neformná postavička velikostí menšího hobita, zběsile prchající pryč. Barbar však měl mnohem delší nohy a několika skoky šotoloucha dohnal a ranou kyjem mu prorazil lebku.

Pak se ale od stropu cosi odpoutalo a zakouslo se to Zrgylovi do krku. Byl to asi třicet coulů dlouhý brouk barvy Grihnalova pancíře. Barvy šli srovnat poměrně snadno, neboť dva brouci nspadli rovněž člověka, čímž se s jeho zbrojí dostali do bezprostředního kontaktu. Grihnal, přestože napaden dvěma brouky, nebyl na tom tak špatně jako Zrgyl zraněný z předchozích bojů. Broukova kusadla se nehodlala uvolnit a i když ho barbar nakonec setřásl, byl příliš oslaben ztrátou krve, než aby vzdoroval dalšímu útoku. Kusadla už vnímal jen matně, celý obzor získal rudou barvu a barbar jen cítil, jak mu s vytékající krví uniká z těla i život.

Grihnal nemohl svému kolegovi nijak pomoci, neboť ať se oháněl svým mečem sebevíc, nebyl s to proseknout pancíř brouků, který si v ničem nezadal s pancířem železným. Nakonec však objevil mezery, kde pancíř brouky nechránil tak dokonale, a několika přesnými zásahy převážil misky vah ve svůj prospěch. Boj ho dost vyčerpal a šrámy na ruku a nohu, způsobené masivními kusadly, pálily jako čert. Přesto se nezdržoval, přehodil si barbara přes rameno a vydal se k východu.

"Tak jak to...", promluvil Držinoška otevírající dveře, ale zarazil se, když před něj Źuchlo bezvládné tělo barbařního válečníka. "Vidíte to", ukázal na ně prstem Grihnal, "Tam dole je pěkně nebezpečno". "No to je hrozné", vysoukal ze sebe Držinoška, "Strašné, přišeně. A podařilo se vám aspoň vyčistit můj sklípek?", otázal se s nadějí. "Dyk tam de vo kejhák", vyjel na hobita Grihnal, "Tam už nejdu", a měl se k odchodu. "Ale velectěný pane", popadl Držinoška válečníka za rukáv, "Prosím vás, musíte mi pomoci. Dám vám čtyři sta zlatých", dodal s přemáháním. "Pětset". "Čtyřista a soudek skvělého vína". "Dobrá", souhlasil Grihnal, "Ale sám tam nejdu. Du do hospody, po někom se podívám. Zatím zařídte, ať ho důstojně pohřbí".

Grihnal vešel ke Třem švábům a rozhlédl se po sále. Byli tu jen místní hobití vinaři. 'Kde by se v týhle díře vzal někdo ochotnej vrátit se se mnou do toho sklepa, sakra. Nota bene, když tam už zařval jeden barbar', pomyslel si válečník. "Uhni pápěrko", ozval se mu za zády hlas připomínající rozladěnou basu a čísi ruka ho hrubě odstrčila ode dveří. Grihnal se prudce otočil a měl na jazyku několik pepných slov, ale spolknul je, když se jeho pohled nesetkal s očima příchozího, jak předpokládal, ale s chlupatou hrudí. Když opatrně zvedl oči, setkal se se

zamračeným pohledem krolla, mírně přikrčeného, aby nedřel hlavou o strop. Koutkem oka si všiml středně vzrostlého stromu, s nímž si kroll pohrával v jedné ruce. "Ehm", začal, "Já sem Grihnal". "Zlochor", zadunělo krollovi z úst zvěcí hradní brány. "Zrovna hledám někoho, jako si ty", pokusil se Grihnal o úsměv, "Nechceš se posadit, promluvíme si".

Za hodinu už oba procházeli vinicemi směrem k Držinožkovu sklepu. Hobit se při pohledu na krolla viditelně roztrásl, ale ovládl se a oznámil, že Zrgyla již si vzal do práce mistr hrobník, pan Krčař, a jeho šest synů už barbara odtáhlo. Pak pustil dobrodruhy do svého sklípku, snaže se přitom nepřiplést se Zlochoru pod nohy. Až když oba zmizeli ve tmě a on za nimi zamknul dveře, trochu se uklidnil, ale myšlenka, že se s obrem bude muset ještě setkat se mu pranic nelíbila.

Mezitím už Grihnal a Zlochor postupovali temnými chodbami sklepa. Nešlo to moc rychle, neboť kroll se co chvíli v úzké chodbě zašprajcoval. Ovšem ve chvíli, kdy mu ze tmy přiletivší šíp natrhl ucho, rozzuřil se a jal se pronásledovat prchajícího šotoloucha, nehledíc na to, že svými mohutnými rameny rozšiřuje chodby sklepa. Věřil se do jakési místnosti, když tu se mu pod nohama neznámo jak objevil sud, a vzápětí už se válel na zemi zavalen několika dalšími sudy. V této pozici ovšem neležel dlouho, prach se ještě ani neusadil a už se sudy rozletly po celé místnosti a kroll se vztyčil do celé své výše, přičemž narazil hlavou do stropu. Pak už byl nucen čelit útoku několika brouků, ovšem vedl si více než dobře, málokterý pancíř totiž odolá, když na něj dopadne strom. Po chvíli už byli všichni brouci na kaši a Grihnal mezitím zbavil hlavy šotoloucha, který zřejmě útok zorganizoval.

Když po chvíli vkročil Zlochor do další místnosti, cosi mu prolétlo kolem hlavy a rozbilo se mu to u nohou. Už si chtěl oddechnout, že ho to nezasáhlo, když tu zaslechl nepřijemné bzučení nabírající na intenzitě. Podíval se, co to vlastně vedle něj dopadlo a spatřil vosí roj, který se právě osvobodil z rozbitého demižonu. Vosy ho nenechaly ani chvíli na pochybách, že si na někom potřebují zchladit žáhu, a tak se kroll dal na bezhlavý útěk, zatímco Grihnal už byl dávno pryč.

Oba se setkali na druhém konci sklepa, doufaje, že se jim podařilo vosy setřást. Po krátkém

ošetření studenou vodou se řádně otekli vydali zpět, přičemž Zlochor neustále napínal uši, neuslyší-li zlověstný bzukot. Vosy je však už neobtěžovaly, a tak se mohli vrátit tam, odkud před chvílí utekli. Octli se v nevelké místnosti, která však zjevně nebyla dokončena. Na protější stěně byl malý neforemný otvor, před nímž stáli čtyři šotolouši s luky připravenými ke střelbě. Spolu se šipy zasypaly válečníky ještě brouci pancéřníci, čímž zahájili rozhodující krvavou řež. O jejím výsledku však brzo přestalo být pochyb. Zachránil se pouze jeden šotolouch, kterému jeho tři druzi kryli ústup, a tak měl čas zmizet v úzké chodbě. Válečníci ho zatím nepronásledovali, neboť si chtěli ošetřit čtené šrámy. Pouze nahlédli do chodby, kde odhalili křivé nepevné stěny nepochybně vyhloubené šotolouchy a objevili zánovní krumpáč.

Uplynula dost dlouhá doba, než si oba vyčistili své rány, zastavili krvácení a vše důkladně obvázali, i když Zlochor si s tím příliš starostí nedělal, nějaká ta špína krolla přece nezabije. Pak se teprve vypravili do zející chodby. Šlo to poměrně ztuhla, poněvadž tady byly chodby ještě užší, než v Držinožkově sklepe, a tak kroll musel co chvíli lézt po kolenou. Dobrodruzi prohlédli celé šotolouši doupě a objevili několik brlohů, ale šotoloucha ani jednoho. Ti totiž měli dost rozumu a vzali nohy na ramena. Druzi tedy prohledali všechny šotolouši chodby a objevili nějaké ukradené cetky a zásoby potravin. Grihnal se hned začal cpát povídky a přestal teprve tehdy, když ho naléhavě volal Zlochor objevivší, že jedna z únikových chodeb končí ve sklepe hospody. Dobrodruzi naplnili několik nalezených nádob hobitím pivem a vrátili se do brlohu.

"Tady by se dalo docela dobře žít", nadhodil Zlochor. "To tedy", dal mu Grihnal za pravdu, "Jenže ty chodby se každou chvíli sesypávají, je jen otázkou času, kdy se některá zasype úplně a bude neprůchodná. Potřebovaly by zpevnit a hlavně rozšířit". "A víš o někom, kdo by to udělal". "Ne". "Ale pár dní tu tábořit můžeme", rozhodl se kroll. "Proč ne, do hospody je to blízko a je to zadarmo. Ale teď se vrátíme pro odměnu, sklípek je prázdný".

Držinoška už venku netrpělivě přešlapoval, ale zprávu o vyhnání šotolouchů přijal s nadšením a hned druhům vyplatil slíbenou odměnu. "A tady máte ten soudek vína... Ehm, dva soudky vína", dodal, když Grihnal nenápadně kývnul

hlavou směrem ke krollovi. "Máte mou vděčnost, ctění pánové, ale nyní mě omluvte. Bohové s vámi", rozloučil se Držinoška netrpělivě. Dobrodruzi se k jeho nesmírné úlevě rovněž nezdržovali a vydali se na cestu.

Jakmile zmizela Držinoškova nora z dohledu, zahrnuli válečníci mezi vinice do míst, kam ústila další z únikových chodeb, a vrátili se do šotoloušho brlohu. Žili si celkem dobře, zatímco hostinský začal mít pocit, že mu mizí pivo. Po třech dnech se však sesula půda právě v přístupové cestě k hospodě a vzhledem k nechuti obou dobrodruhů zával odstranit, skončili tito s pohodlným životem v podzemním doupěti a vydali se znovu na cesty.